PORTUGAL 2021-2025

inkijkje

LUZ DA LAMEIRA / PÉ DA SERRA

1. Lameira, land van water en aarde
2. Hard core reality
3. Vrijheid op Lameira
4. Samen leven samen zijn
5. Aan het werk!
6. We planten een boom
7. Wat is de volgende stap?
8. Op eigen benen
9. Helen is herinneren
10. Het verlangen en het comfort
11. Lameira als spiegel
12. Samen leven samen zijn.
13. De uil roept
14. Sunset & sunrise
15 Voeten in de aarde
16 Vol-ledig leven deel 1
17. Vol-ledig leven deel 2
18. Twijfelkonterij.
19. Hoe je niet je leven moet managen.
20. U spreekt met de pannendienst.
21. Wat? Een shunt?
22. Het leven dansen inplaats van stappen
23. Natuurlijk verbinden
24. Donkere dagen voor kerst
25. Takkenwerk
26. Durf jij te valllen?
27. Een schildpad vertelt het verhaal
28. Laagjes
29. Kweekgras en eczeem explosies
30. Vlindertje, vlindertje, tralala, BOEM
31. Ode aan de liefde, ja, ja
32. Op zoek naar Liefde, God of Bron op de A12
33. Wanneer begint jouw nieuwe jaar?
34. Herbronnen
35. Van ‘JA ik wil, naar JA!’
36. Dinky & Binky weer in de teugels
37. Ik ben heel!
38. Open up!
39. In rondjes draaien of in cirkels leven?

40. Waarom een ontmoeting met jezelf niet vanzelf gaat

41. Laagje voor laagje

42. Lieve oma Betje

43. Wat als pijn niet je vijand is, maar een richting-aanwijzer in het landschap van je leven?

ONZE LIEFDEVOLLE VALLEI

Voorwoord

Dit boek is ontstaan uit liefde. Liefde voor een plek die ons riep. Voor een droom die werkelijkheid werd. Voor een avontuur dat ons steeds dichter bij 'Zijn' brengt.

Toen we voor het eerst voet zetten in de vallei van Lameira, in het hart van Portugal, hoorden we een zachte maar dringende stem: "Heb mij lief!" Het was alsof de aarde zelf tot ons sprak. Voor ons lag een ruwe diamant – verwilderd, vergeten, maar vol potentie. We zagen niet alleen wat er was, maar vooral wat er zou kunnen zijn.

In dit boek deel ik persoonlijke blogs en foto's van onze belevenissen, onze uitdagingen en onze kleine overwinningen tijdens het opzetten van onze offgrid plek Luz da Lameira. Het zijn geen gepolijste verhalen, maar eerlijke inkijkjes in een leven waarin alledaagse gebeurtenissen verweven zijn met diepere levenslessen. Van het storten van een betonnen vloer tot het herontdekken van wat werkelijk belangrijk is. Van praktische uitdagingen tot momenten van pure verwondering.

Han Deibert heeft deze verhalen met veel liefde samengebracht in een vormgeving die past bij de organische schoonheid van onze plek – magazine-achtig, toegankelijk, een boek om doorheen te bladeren wanneer je inspiratie zoekt of gewoon wilt genieten van de verhalen en beelden.

Dit boek is bedoeld als inspiratie voor iedereen die droomt van een ander leven, voor onze gasten die willen begrijpen wat ons hier gebracht heeft, en voor iedereen die gelooft in de kracht van het koesteren van bijzondere plekken. Alle opbrengsten vloeien direct terug naar Luz da Lameira, want onze missie is simpel: de schoonheid verder ontsluieren en de krachtige plekken in deze vallei versterken.

Welkom in ons Inkijkje. Welkom in onze wereld.

Met dankbaarheid en liefde voor de vallei die ons thuis werd.

29 APRIL 2021

1.Lameira, land van aarde en water

September 2020 een koffiebreak met Olga bij Sugar Hill in Arnhem. Benieuwd ben ik naar haar avonturen in Portugal. Ze kochten daar een oud schooltje in een dorpje in the middle of nowhere. Al snel hoor ik in haar enthousiaste verhalen een interne roep. Wat haar woorden uitstralen is echtheid, inspiratie en oprechte levensvreugde. Het ontsteekt een innerlijke vonk van een oud verlangen. Een plek in de zon met ruimte voor het simpele leven. Het liefst een plek van schoonheid die gedeeld kan worden met anderen. Stuiterend rol ik de afspraak uit. Zeker als Olga me aan het eind nog toefluistert dat ze weet welk huis voor ons is. Nonchalant meldt ze dat ze de coördinaten van de mooie vallei met dit huis zo wel even appt.

Januari 2021 met een bonkend hart stappen we in de vroege ochtend in de auto op weg naar Portugal. Twee weken hebben we genomen om te gaan luisteren wat Pé da Serra ons te vertellen heeft.
Enige dagen later eten we kaki ijsjes in de vallei Lameira. De lichte nachtvorst heeft de overrijpe kakivruchten beroerd. We nemen een hap van het zachte, zoete, knisperende ijzige vruchtvlees en zien onder een strak blauwe lucht voor het eerst de schoonheid van dit dal. We gingen expres in de winter kijken om ons niet door de romantiek van de lente te laten vangen. Dit is acuut mislukt. We vallen stil en zijn verliefd. Iedere dag zijn we te vinden in de vallei.
We slapen in een comfortabel huis in het dorp en wandelen in een kwartier naar Lameira. Als Han me ergens uitnodigt om even te komen zitten op het platje bij het huis, stelt hij me een vraag: “wat vraagt deze plek aan ons?” Ik maak contact en de plek zegt drie eenvoudige woorden: heb me lief. Nu lijkt dit misschien een eenvoudig verzoek, dat is het echter niet. Ja er is deze schitterende natuur, ja er is een huisje met een goed dak, ja er is stilte, eenvoud en een overdaad aan olijven, druiven en sinaasappels maar er is ook veel verwaarlozing, de restanten van bosbranden, veel troep, een moeilijk begaanbare weg, geen water, elektrisch of sanitair. Kortom ons hart en hoofd schreeuwen beide om aandacht. En ons hart wint. Want beide weten we dat ons leven niet gaat om comfort zones te consolideren. We leven om ons hart te openen voor wat zich aandient en waar we kunnen groeien in liefde. We doen een bod en de laatste onderhandelingen vinden plaats als we de makelaar toevallig tegenkomen op de weg tussen Pé da Serra en Grade. We passeren elkaar, stoppen, rijden achteruit, doen de autoraampjes open en sluiten de deal. Het avontuur is begonnen. Nu is het eind april en zijn we voor het eerst als eigenaar /hoeders aangekomen op het land van aarde en water: Lameira.

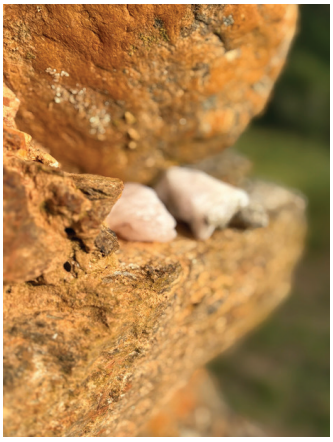
De komende tijd neem ik jullie graag mee in onze avonturen.

Dinka de Winkel

Luz da Lameira

2 MEI 2021

2. Hard core reality

“Krrrrghh, krrakrrrr, krakkkkk, boem” bij het eerste geluid midden in de nacht schrik ik wakker en zeg tegen Han, wat is dat?

Ik vermoed een heel eng beest of monster. Nog voor hij kan antwoorden slaak ik een enorme gil. Het bed hangt helemaal scheef. Toen we na twee dagen in de auto maandag einde van de middag aankwamen bij Lameira bleek door de regenval het laatste stuk van de weg totaal onbegaanbaar. Op flinke afstand van het huisje moesten we de auto laten staan. Hierdoor konden we niet anders dan lopend over het naastgelegen land de auto uitladen.

Een flinke trip met halverwege een extra hindernis, een hoogteverschil van 1,5 meter. Op het muurtje bij de hindernis verzamelden we alle spullen en van daaruit door naar het huisje. Ons aanvankelijk plan was om de tent op te zetten en direct te gaan kamperen. Echter de naam Lameira, land van aarde en water, deed de naam eer aan. Een groot deel van het land was veranderd in zompige klei. De vermoeidheid en de omstandigheden brachten ons dus op een ander idee. In het huisje stond nog een oud spiraal op houten pootjes en in ons enorme kampeer assortiment zat een luchtbed van precies dezelfde, wel kleine, maat. Moe en koud pompten we het luchtbed op en maakten het bed op. Op één meter twintig lekker warm, dicht tegen elkaar aan vielen we in een diepe slaap.

Daar het de dagen hierna ook nog wat wisselvallig weer bleef, besloten we na de eerste nacht nog een paar nachten lepeltje lepeltje eraan vast te plakken. De eerste ochtend werden we wakker in een met flarden mist versierde prachtige natuur. De vogels kwetterde er lustig op los. Het koor is heel divers in de vallei. Onder genot van een overheerlijke kop koffie met onze blik op de overweldigende schoonheid van de pure natuur maakten we plannen waar te beginnen. Want zodra we onze blik wat dichterbij lieten glijden, binnen de straal van ons domein, zagen we de enorme puinhoop. Bergen oud hout, kapotte dakpannen, stukken plastic, lege olievaten en nog veel meer troep riepen om opgeruimd te worden. Dus daar gingen we. Oude kleren en werkhandschoenen aan en ruimen maar. Na enkele uren was er een deel aan kant en wisten we dat de vorige bewoners een soort schoenen fetisj gehad moeten hebben. Overal schoenen op het land en in de tuin. Na het eerste wildplassen en poepen met schepje in de natuur, besloten we de auto te pakken om een kilometer verderop zuiver bergwater te tappen. In ons overbeladen bestelautootje hadden we een Berkey meegenomen.

Een fantastisch mooi filter apparaat die allerlei eventuele vervuiling er nog uit haalt via de koolstoffilters. Voor ons geen plastic flessen uit de super mercado. Het off grid leven is echt begonnen. Ik zou hier veel voorbeelden kunnen noemen van wat we zo tegenkomen in de dagen. Een goede aflevering van “Ik vertrek” is er niets bij. Echter wat het meest fantastisch is om te ontdekken is de enorme inventiviteit, creativiteit en inspiratie die deze plek ons geeft. Moeder natuur neemt ons op in een grote omhelzing. Ze draagt ons werkelijk overal doorheen. Wijze lessen leren we natuurlijk ook, over onze fysieke grenzen bewaken, over samenwerken, over flexibel meebewegen en zoveel meer.Het is echt een groot wonder wat Lameira ons te bieden heeft. De directheid van de ervaring is groot, we doen iets en merken direct de consequentie of het resultaat. Een ander directe verbinding is hier ook zo toegankelijk. Dit gaat niet over het internet, want dat is zo onstabiel als wat. Waar ik op doel is de verbinding tussen hemel en aarde. Vele uren meditatie en andere spirituele practice zijn hier niet nodig om te voelen hoe de ware verhoudingen liggen. De kracht van de natuur, de heldere sterrenhemel, de stilte en de rivier brengen me ogenblikkelijk in verbinding met de grootsheid van het universum. Hier voel ik me opgenomen en onderdeel van iets groters. Eerst mediteren om de dagelijkse druk(te) van het stadse leven te kunnen bejegenen is hier overbodig. Ik hoef niet door stroperige lagen heen te werken om in contact te komen met hogere wijsheid en waarheid. Stilte en meditatie zijn hier dan ook de dragers van verbinding in plaats van de voorwaardelijke hulpmiddelen. Overigens wil dit niet zeggen dat mijn mind al in een constante vredige staat is. Terug naar het scheve bed. Het is de derde nacht in ons geïmproviseerde bed. De nachten zijn koud dus het heel dicht tegen elkaar aan liggen zorgt voor warme lijven. Natuurlijk zorgt het ook voor de nodige onderbrekingen in de nachtelijke rust, want als een van ons tweeën zich wil omdraaien dan moet de ander eigenlijk mee. Het is een nachtelijke dansje wat we maken. Maar dan, na mijn ijselijke gil en het scheve bed.

We schieten de zaklamp aan, want een olielamp heeft iets meer tijd nodig en springen uit bed. Na een eerste verkenning zien we al snel dat het bed met een poot volledige door de vloer is gezakt. Han begint wat op de omliggende planken te tikken en zegt: ‘deze is niet goed, de rest volgens mij wel’.

We leggen van oud hout wat er immers in overschot is overheen en plaatsen het bed terug. De kou drijft ons direct weer onder het dekbed. Met grote, wakkere ogen lig ik in bed. Alle scenario’s in mijn hoofd worden uitgerold. “Zie je wel natuurlijk is dit huisje helemaal verrot, wat dacht je dan voor die prijs te kopen?!” oh zo direct zakken we helemaal door de vloer, twee meter naar beneden”, “oh dit kunnen we echt niet betalen als dat allemaal verrot is” en dan die zompige klei, natuurlijk wonen er hier daarom geen mensen meer” “nou nu zie je het, eigen schuld, altijd maar zo gniffelen over andere mensen in “Ik Vertrek” dit en nog veel meer verhaallijnen zet mijn hoofd en ego in om mezelf op de kop te zitten. Blijkbaar is deze herrie in mijn hoofd een tijdje nodig om op het punt te komen waarbij ik in de donkere nacht besluit om toch echt nogmaals zelf te checken hoe het er eigenlijk voor staat met de vloer. Ik schud Han wakker en zeg dat hij moet opstaan, er wacht een klus. Slaapdronken werkt hij mee aan het groot onderzoek wat ik inzet. Met een breekijzer tik ik plank voor plank, ik wrik en ik klop me een ongeluk om te kijken hoe het zit. Om dan met een gerust hart tegen mijn mind te kunnen zeggen dat ht goed is. Uitgeput vallen we weer in slaap. De volgende dag worden we wakker met een stralende zon. De stralen zijn al krachtig en in no time is de klei droog. We besluiten dat dit het moment is om de tent op te zetten. de buitenkeuken en het compost-toilet te installeren. Ik heb nog 1,5 week voor ik terugvlieg naar Nederland en wil Han graag in een goed kampement achterlaten. Bovendien willen we graag het huisje zoveel mogelijk strippen. Het is volgebouwd met houten wanden, een laag houten plafond en andere hokjes die geen recht doen aan onze Nederlandse lengtematen. Gesteund door een heerlijke zon glimlach ik om de capriolen van mijn mind en geef me nog wat meer over aan het eenvoudige leven in de vallei. Alleen nu telt als het gaat om een antwoord te vinden op een situatie en al die verhalen uit het verleden en alle bedachte scenario’s voor de toekomst bieden geen enkele rust voor nu!

5 MEI 2021

3. Vrijheid op Lameira

Afgelopen jaren was ik met dodenherdenking eigenlijk altijd in Huissen. Dit plaatsje dichtbij Arnhem waar de wortels van mijn vader liggen. Ook de plaats waar hij in de oorlog aan het Looveer bij de Rijn moest schuilen met zijn familie en waar vier van zijn zusjes omkwamen bij de bombardementen op hun schuilkelder. Acht jaar was mijn vader nog maar toen dit gebeurde. Pas zo'n tien jaren gelden kon deze wond in mijn vader zich openen en schreef hij zijn verhaal op in een boekje. Helend was de dag, een paar jaar geleden, dat mijn jongste zoon Vasco op 4 mei voorlas uit dit verhaal in de kerk van Huissen. De twee minuten stilte brachten we aansluitend door bij het massagraf op de begraafplaats dichtbij de kerk. Warme helende tranen over de wangen van mijn vader. Hij was niet de enige. Dit jaar ben ik op 4 en 5 mei op Lameira in Portugal. Een blik op Facebook moest me helpen herinneren aan de data. Vreemde gewaarwording dat ik na afgelopen jaar een ander gevoel heb bij het vieren van vrijheid. Het afgelopen jaar heeft me nog meer doen inzien dat de ware vrijheid nergens anders te ontdekken en te herwinnen is dan in ons zelf. Natuurlijk hebben heldinnen die de 2e Wereldoorlog meemaakten hier al over geschreven. Indrukwekkende woorden van Etty Hillesum, Edith Eva Eger en Anne Frank hebben ons al lang laten weten dat de ware vrijheid besloten ligt in ons zelf. En toch lijken we dat zo vaak weer te vergeten.